

Sygn. akt I C 841/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Miejscowość, dnia 30 marca 2015 r.

w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Maciński

Protokolant: Adrian Szydłowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09 marca 2015 r.

sprawy (...) S.A. we W.

przeciwko M. K. (1), L. P. (1) i P. K. (1)

o zapłatę

I. uchyla w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w dniu 31 stycznia 2012 r., w sprawie I Nc 58/12 oraz zasądza na rzecz strony powodowej (...) S.A. we W. solidarnie od pozwanych M. K. (1), L. P. (1) i P. K. (1) kwotę 97.378,79 zł (dziewięćdziesiąt siedem tysięcy trzysta siedemdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14.01.2011 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz strony powodowej kwotę 3.640,86 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. brakującym kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa – Sąd Okręgowy we Wrocławiu.

Sygn. akt I C 841/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Spółka akcyjna we W. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych M. K. (1), L. P. (1) i P. K. (1) kwoty 116.378,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu żądania wskazała, że posiada weksel wystawiony przez pozwanych M. K. (1) i L. P. (1) na zlecenie (...) S.A. i poręczony przez pozwanego P. K. (1). Został on wystawiony na zabezpieczenie umowy leasingowej nr (...). Weksel ten został następnie przeniesiony na rzecz strony powodowej wraz z wierzytelnościami z umowy leasingu nr (...), w dniu 25 listopada 2010 r. Strona powodowa wypełniła weksel na kwotę 147.563,70 zł, obejmującą należności z tytułu umowy leasingowej wraz z zdyskontowanymi czynszami do końca umowy, depozytem gwarancyjnym i karnymi odsetkami. Należność z weksla strona powoda pomniejszyła o cenę ze sprzedaży przedmiotu leasingu. Termin płatności weksla bezskutecznie minął 13 stycznia 2011 r.

W dniu 31 stycznia 2012r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, uwzględniający w całości żądanie pozwu (sygn. akt I Nc 58/12).

Wszyscy pozwani wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty, żądając w nich oddalenia powództwa w całości. Przyznali, że został wystawiony i poręczony weksel in blanco za zobowiązania pozwanej spółki wynikające z umowy leasingu. Zarzucili jednakże, że weksel został wypełniony bez żadnej podstawy, gdyż strony nie zawarły ostatecznie deklaracji wekslowej, która wskazywałaby warunki uprawniające do wypełnienia weksla. Ponadto zakwestionowali legitymację

czynną strony powodowej, wskazując, że strona powodowa wykazała jedynie przejście weksla, ale nie wierzytelności zabezpieczonej wekslem. Zarzucili też, że wartość przedmiotu leasingu została przez stronę powodowa znacznie zaniżona.

Strona powoda wskazała w odpowiedzi, że indosowanie weksla in blanco nastąpiło wraz z cesją wierzytelności. Przelana na stronę powodową wierzytelność została też wystarczająco określona na podstawie dokumentów umowy sprzedaży wierzytelności. Wskazała też, że osoby podpisujące umowę i indos posiadały stosowne pełnomocnictwa. Deklaracja wekslowa była zaś zawarta w umowie. Odnosząc się do wartości przedmiotu leasingu, wskazała, że taka suma została uzyskana z jęgo sprzedaży i o nią powinna być obniżona należność pozwanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

12 stycznia 2009 r. (...) S.A. we W. (finansujący) zawarł z M. K. (1) i L. P. (1) (korzystający), prowadzącymi działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej (...) i reprezentowanymi przez J. K., umowę leasingu nr (...) na okres 48 miesięcy.

Przedmiotem leasingu było urządzenie do wentylacji i klimatyzacji. Pozwani M. K. (1) i L. P. (1) zamontowali je w restauracji, którą prowadzili wspólnie w ramach spółki cywilnej. Zgodnie z postanowieniami umowy wartość ofertowa netto przedmiotu leasingu wynosiła 158.403,29 zł. Czynsz inicjalny został ustalony na kwotę 7.923,16 zł netto, a opłata manipulacyjna na kwotę 1.584,63 zł netto. Korzystający zobowiązał się do zapłaty czynszu w równych ratach po 2.955,10 zł netto (3.605,22 zł brutto), a depozyt gwarancyjny 812,88 zł. Czynsz płatny miał być co miesiąc, zaś depozyt płatny w ratach określonych dla rat czynszowych (art. I pkt. 9 i art. III pkt.12 umowy).

Zgodnie z art. IX pkt 47 umowy strony uzgodniły, że w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z opłat leasingowych, w tym depozytu gwarancyjnego, w ustalonym terminie Leasingobiorca ponosi odsetki w podwójnej ustawowej wysokości. Niezależnie od tego Leasingodawca może rozwiązać umowę leasingu bez wypowiedzenia, po uprzednim wyznaczeniu terminu dodatkowego, o ile opóźnienie w zapłacie którejkolwiek z rat przekroczy 14 dni.

Równocześnie według art. IX pkt 48 w przypadku rozwiązania umowy z przyczyn określonych w pkt 47 Leasingodawca miał też prawo do natychmiastowego przejęcia sprzętu oraz żądania zapłaty odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy w wysokości sumy pozostałych opłat wraz z depozytem gwarancyjnym, powiększonym o koszty windykacji sprzętu w ryczałtowo ustalonej wysokości 20% łącznej wartości tych opłat i depozytu. Odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy ustalone w powyższy sposób nie mogło być jednak niższe niż pozostały do spłaty kapitał z umowy, rozumiany jako wartość ofertowa sprzętu pomniejszona o kapitał już spłacony przez Leasingobiorcę, wskazany na wystawionych przez Leasingodawcę fakturach.

Strony zastrzegły też w umowie, że w przypadkach, o których mowa w pkt. 47 wysokość odszkodowania pomniejsza się o cenę uzyskaną ze sprzedaży sprzętu w drodze przetargu, o ile sprzedaż uda się skutecznić w terminie nie dłuższym niż 90 dni od dnia przejęcia sprzętu. Jeżeli sprzęt nie zostaje wystawiony na przetarg, wysokość opłaty jest pomniejszana o kwotę równą wycenie wartości sprzętu dokonanej przez rzeczoznawcę.

Ponadto w art. IV umowy wskazano, że na żądanie leasingodawcy leasingobiorca wystawi weksel in blanco, który to leasingodawca może wypełnić w przypadku nieterminowego wnoszenia opłat leasingowych lub innego naruszenia niniejszej umowy, zgodnie z treścią deklaracji wekslowej.

W art. XIII.15 (k.10) strony ustaliły, że w załączeniu do umowy leasingu nr (...) leasingobiorca składa na żądanie leasingodawcy do jęgo dyspozycji, weksel in blanco ze swęgo wystawienia, który leasingodawca ma prawo wypełnić na sumę odpowiadającą wielkości zadłużenia leasingobiorcy wobec leasingodawcy, łącznie z odsetkami oraz kosztami z jakiego bądź tytułu powstałymi, dotyczącymi umowy leasingowej nr (...) oraz weksel ten opatrzyć datą płatności według swęgo uznania, zawiadamiając leasingobiorcę listem poleconym pod wskazany adres. List powinien być wysłany co najmniej na 7 dni przed terminem płatności weksla. Weksel będzie też opatrzony klauzulą „bez protestu”. Miejscem płatności weksla jest siedziba leasingodawcy.

Ponadto pod treścią umowy podpisaną przez pełnomocników stron, P. K. (1) złożył pisemne oświadczenie, że poręcza za zobowiązania firmy (...) s.c. M. K., L. P. wynikające z umowy leasingu nr (...) z dnia 12 stycznia 2009 r. Oświadczył dalej, że związku z tym na złożonym przez wystawcę wekslu złożył swój podpis jako poręczyciel za wystawcę. Wyraził też zgodę na treść deklaracji ujętej w umowie leasingu nr (...) oraz, że w razie wypełnienia weksla przez (...) S.A. we W. powinien być na równi z wystawcą zawiadomiony o tym na 7 dni przed terminem płatności weksla pod adresem wskazanym przez leasingobiorcę w umowie.

W aneksie do umowy z 10 lutego 2009 r. wartość ofertową sprzętu ustalono na kwotę 172.991,26 zł.

Dowód: - umowa leasingu, k. 6-10,

- aneks k. 11,

- warunki finansowe k. 12-13.

Należności z tytułu umowy zostały zabezpieczone wekslem in blanco, który wystawił w imieniu pozwanych M. K. (1) i L. P. (1), J. K.. Zapłatę weksla poręczył P. K. (1). Oznaczył poręczenie wpisany na wekslu wyrazem „poręczam” oraz złożeniem na wekslu własnoręcznego podpisu.

Dowód: weksel (depozyt), kopia - k. 6.

Po ok. pół roku od rozpoczęcia działalności i otwarcia restauracji, pozwani M. K. (1) i P. K. (1) podjęli decyzję o jej zamknięciu, z powodu utraty płynności finansowej. Spłacili część wierzytelności, nie uiszcili jednakże czynszów z umowy leasingu z 12 stycznia 2009 r.

W piśmie z 09 listopada 2009 r. (...) S.A. we W. oświadczył, że rozwiązuje umowę leasingu nr (...) bez wypowiedzenia, z uwagi na opóźnienie Korzystającego w płatności czynszów i ich nieuiszczenie, mimo wyznaczenia dodatkowego terminu płatności.

Pozwani M. K. (1) i L. P. (1) proponowali leasingodawcy, że umowę leasingu może w ich miejsce kontynuować M. D.. Była ona kolejnym najemcą lokalu, w którym pozwani prowadzili swoją działalność i również prowadziła restaurację. Dlatego też wyraziła wobec (...) Funduszu (...) wolę korzystania, w ramach umowy leasingu, z urządzenia klimatycznego zamontowanego w lokalu. Ponadto pozwani występowali do leasingodawcy z prośbą o ugodowe rozwiązanie sprawy zaległych rat czynszu. Leasingodawca nie zdecydował się na takie rozwiązanie. Przedmiot leasingu został ostatecznie zdemontowany i zwrócony leasingodawcy, a następnie wystawiony na sprzedaż aukcyjną. Wzięła w niej udział również M. D., ale jej oferta nie została wybrana. Celem zbycia przedmiotu leasingu finansujący wycenił go na kwotę 38.000,00 zł. Ostatecznie urządzenie klimatyczne zostało sprzedane na aukcji za kwotę 47.580,00 zł brutto (39.000,00 netto).

Dowód: - rozwiązanie umowy i zpo, k. 14-15,

- wydruk z systemu księgowego k. 16-17,

- potwierdzenie odbioru przedmiotu leasingu k. 204,

- wycena k. 214-225,

- zeznanie świadka M. D. k. 174-175,

- zeznanie świadka J. K. k. 175-178,

- zeznanie świadka W. K. (e-protokół z 26.08.2013 r. 00:01:53-00:15:57),

- zeznanie świadka Ł. B. (e-protokół z 20.11.2013 r. 00:22:39-00:27:44),

- zeznanie świadka Z. K. (e-protokół z 20.11.2013 r. 00:04:12-00:17:06),

- zeznanie pozwanego M. K. (1) (e-protokół z 09.03.2015 00:12:44-00:28:55)

Wartość rynkowa przedmiotu leasingu wynosi przed dokonaniem demontażu 55.000,00 złotych netto, a po dokonaniu demontażu i przygotowaniu do transportu 58.000,00 złotych.

Dowód: opinia biegłego z wyceny maszyn wraz z opinią uzupełniająca k. 246-253, 277-279,

- opinia ustna biegłego M. M. (e-protokół z 09.03.2015 00:03:31-00:08:06).

25 listopada 2010 r. (...) S.A. we W. i strona powodowa (...) Spółka akcyjna we W. zawarły umowę sprzedaży wierzytelności. Wierzytelności będące przedmiotem sprzedaży zostały opisane w tabeli załączonej do umowy, poprzez wskazanie nr umowy, nazwy dłużnika i wskazania wysokości poszczególnych należności i odsetek. Sporna wierzytelność z umowy leasingu z dnia 12 stycznia 2009 r. została oznaczona numerem umowy (...), jako przysługująca przeciwko (...) s.c. M. K., L. P.. Kwota wierzytelności bez odsetek została oznaczona na 140.696,55 zł, a odsetki na 4.317,26 zł. (...) S.A. we W. reprezentowała przy zawieraniu umowy sprzedaży wierzytelności D. G..

Równocześnie z przelewem (...) S.A. we W. in blanco indosował na stronę powodową weksel wystawiony przez pozwanych. Indos został umieszczony na wekslu w postaci pieczęci z nazwą (...) S.A. we W. jako indosanta oraz własnoręcznych podpisów osób uprawnionych do jego reprezentacji, to jest W. O. i Z. T. (1).

Z. T. (1) i W. O. byli uprawnieni m.in. do zawierania umów przelewu wierzytelności oraz indosowania weksli, w imieniu (...) S.A. we W., łącznie z każdym z członków Zarządu, Prokurentem lub innym pełnomocnikiem. Uprawnienie to wynikało z pełnomocnictwa udzielonego osoby upoważnione do reprezentowania spółki, to jest odpowiednio W. H. i J. J. oraz W. H. i P. K. (2).

Dowód: - pełnomocnictwa do indosowania i sprzedaży wierzytelności oraz informowania o cesji, k. 25-28,

- wzory podpisów k. 29,

- odpis KRS k. 88-117

- umowa sprzedaży wierzytelności, k. 85,

- załącznik do umowy (odsetki), k. 86,

- wykaz oznaczeń oddziałów, k. 87.

Pismem z 25 listopada 2010 r. (...) S.A. we W. poinformował L., na adres wskazany w umowie leasingu, że dokonał przelewu wierzytelności z tytułu umowy leasingu na rzecz (...) S.A. we W.. Pismo zostało podpisane przez D. G..

Pismem z 30 grudnia 2010 r. strona powodowa poinformowała każdego z pozwanych o wystawieniu weksla i wezwała do jego wykupienia. Jako termin płatności weksla wskazany został 13 stycznia 2011 r. Pozwani nie uiścili należności wekslowej.

Dowód: - zawiadomienie o cesji, k. 18,

- informacje o wypełnieniu weksla i wezwanie do wykupienia, potwierdzenia odbioru k. 19-24.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do zasady oraz w części, co do wysokości.

Strona powodowa dochodziła należności z weksla in blanco, wypełnionego na kwotę 147.563,70 zł. Weksel ten miał charakter gwarancyjny, jako że zabezpieczał wiarygodność wynikającą z umowy leasingu, zawartej między wystawcą weksla tj. M. K. (1) i L. P. (1), a (...) S.A. we W.. Poręczycielem zobowiązania wekslowego był P. K. (1). Okoliczności powyższe były w sprawie bezsporne. Pozwani kwestionowali jednak w pierwszej kolejności legitymację procesową strony powodowej, zarzucając nieudowodnienie przejścia na nią praw z umowy leasingu. Ponadto zarzucili wypełnienie weksla niezgodnie z porozumieniem, z uwagi na brak deklaracji wekslowej.

Rozstrzygając zgłoszone przez pozwanych zarzuty, Sąd stwierdził, że strona powodowa posiada legitymację do wystąpienia z roszczeniem o zapłatę z weksla. Pierwotnie weksel został bowiem wystawiony na zlecenie (...) S.A. we W.. Zgromadzony materiał dowodowy pozwala jednak na ustalenie, że następnie weksel ten został skutecznie przeniesiony na rzecz strony powodowej. Zbycie praw z weksla i jego przeniesienie na inną osobę następuje przez indos. Jak wynika z art. 13 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo Wekslowe (t.j.: Dz.U. z 1936 r. Nr 37, poz. 282) przeniesienie weksla może nastąpić również przez indos in blanco. Indos taki nie musi wymieniać osoby indosatariusza, a wystarczy, że ogranicza się do podpisu indosanta. Indos taki musi być umieszczony na odwrotnej stronie weksla lub na przedłużku, jak to miało miejsce w niniejszym przypadku. Indos na spornym wekslu został opatrzony pieczęcią z nazwą indosanta oraz podpisany przez osoby go reprezentujące, to jest przez Z. T. (2) i W. O.. Przedłożone przez stronę powodową dokumenty, pełnomocnictwa, potwierdziły, że osoby te były uprawnione do indosowania weksli oraz zawierania umów przelewu wiarygodności. Pełnomocnictwa dla wymienionych zostały wydane przez osoby upoważnione do reprezentacji indosanta, to jest (...) S.A. we W.. Potwierdza to złożony do akt odpis z KRS. Wobec powyższego Sąd stwierdził, że indos na spornym wekslu spełnia wymogi prawa wekslowego. Ponadto, z uwagi na fakt, że przenoszony weksel jest wekslem in blanco, konieczne było zawarcie między zbywcą i nabywcą weksla umowy przelewu. Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie poglądem, obrót nieuzupełnionym wekslem in blanco wymaga bowiem zachowania tej właśnie formy. Ma to służyć ochronie dłużnika, który dzięki zachowaniu formy przelewu nie jest ograniczony w podnoszeniu przeciwko nabywcy weksla zarzutów. Zobowiązanie wekslowe i odpowiadająca mu wiarygodność powstają bowiem dopiero po uzupełnieniu weksla in blanco zgodnie z udzielonym upoważnieniem. Do chwili uzupełnienia zobowiązanie wekslowe jest jedynie zobowiązaniem przyszłym, podobnie jak wiarygodność wekslowa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2006 r., I CSK 130/06). Przelew wiarygodności przyszłej jest zaś dopuszczalny, ale wymaga dokładnego sprecyzowania takiej wiarygodności. W ocenie Sądu umowa przelewu zawarta między stroną powodową, a (...) S.A. we W. spełnia to kryterium. Strony tej umowy wskazały bowiem zarówno osobę dłużnika, to jest M. L. P. i M. K. jak również wysokość należności przysługującej z umowy leasingu, jak i odsetek i opłat dodatkowych. Wszystkie te informacje znalazły się na liście sprzedanych wiarygodności, która stanowi załącznik do umowy sprzedaży. Wiarygodność została też sprecyzowana przez wskazanie na tej liście numeru umowy leasingu, z której wynika. Zamiast oznaczenia (...) na liście wiarygodności pojawiło się oznaczenie (...). Cyfra 1 odpowiada miejscowości W., a cyfra 0 wprowadzana jest dodatkowo celem uzupełnienia wymaganej przez system ilości cyfr. Zdaniem Sądu z umowy sprzedaży dokładnie wynika więc, jaka wiarygodność została przelana na stronę powodową. Wbrew twierdzeniom pozwanych, wnioski dowodowe strony powodowej, mające na celu wykazanie cesji wiarygodności nie były też prekludowane. Strona powodowa już w pozwie oparła swe żądanie na dwóch podstawach faktycznych i prawnych, to jest na wystawieniu weksla i umowie leasingu. Dołączyła też pełnomocnictwa osób reprezentujących indosanta weksla, a zarazem leasingodawcę, a pozostałe dokumenty uzupełniła w odpowiedzi na zarzuty. Poza tym, skoro pozwany przysługuje uprawnienie do powołania się w zarzutach na stosunek podstawowy, to strona powodowa w odpowiedzi na nie, może złożyć kolejne wnioski dowodowe i nie można ich traktować jako spóźnione. Powyższe okoliczności potwierdzają więc legitymację procesową strony powodowej.

Nie zasługiwał też na uwzględnienie zarzut braku deklaracji wekslowej. Weksel przedłożony przez stronę powodową był formalnie prawidłowy. Ponieważ był to weksel niepełny, pozwany w istocie przysługiwał zarzut uzupełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem. W judykaturze rozpowszechniony jest bowiem pogląd, że jeśli weksel jest niepełny w chwili wystawienia i następnie zostanie indosowany, jeszcze przed jego uzupełnieniem, to indos wywiera skutki przelewu, a przeciwko nabywcy weksla można podnosić zarzuty dotyczące zarówno zobowiązania wekslowego, jak i związane ze stosunkiem podstawowym, na którego zabezpieczenie został wystawiony weksel, w tym zarzut

uzupełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem. Weksel in blanco z założenia nie jest bowiem przeznaczony do obiegu na zasadach prawa wekslowego, wobec czego jego nabywca musi liczyć się nie tylko z treścią nabywanego weksla, ale także z treścią uprzednio udzielonego przez wystawcę upoważnienia do uzupełnienia weksla (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 04 października 2012 r., I CSK 90/12). W niniejszej sprawie strona powodowa nabyła weksel jeszcze nieuzupełniony. Zarzut pozwanych był jednak niezasadny, gdyż strony uzgodniły deklarację wekslową już w treści podpisanej umowy leasingu (pkt.15). Porozumienie może być bowiem zawarte w dowolnej formie, zarówno pisemnej, jak i ustnej, nie ma nawet konieczności odebrania takiej deklaracji od obowiązanych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1962 r., II CR 976/61). Pozwani L. P. (1) i M. K. (1), działający przez pełnomocnika, uzgodnili zaś z (...) Funduszem (...) w art. XIII.15 (k.10), że w załączeniu do umowy leasingu nr (...) składają weksel in blanco, który leasingodawca ma prawo wypełnić na sumę odpowiadającą wielkości zadłużenia leasingobiorcy wobec leasingodawcy, łącznie z odsetkami oraz kosztami z jakiego bądź tytułu powstałymi, dotyczącymi umowy leasingowej nr (...) oraz weksel ten opatrzyć datą płatności według swego uznania, zawiadamiając leasingobiorcę listem poleconym pod wskazany adres. Strony uzgodniły więc wszystkie warunki wypełnienia weksla i określiły jaką wierzitelność zabezpiecza. Pozwani prowadzali działalność gospodarczą i jako profesjonaliści z pewnością mieli pełną świadomość, że jest to treść deklaracji wekslowej. Potwierdza to również treść poręczenia złożonego pisemnie przez P. K. (1), który odnosi się w nim do deklaracji wekslowej ujętej w umowie. Rację mają pozwani, że art. IV umowy, wskazujący jedynie na zabezpieczenie roszczeń umowy za pomocą weksla in blanco były niewystarczające jako deklaracja. Jeśli chodzi o pkt. 15, w jasny i precyzyjny sposób określa on jednakże wolę stron do uzgodnienia treści deklaracji wekslowej. Pozwani L. P. (1) i M. K. (1) przyjęli na siebie zobowiązanie wekslowe i upoważnili posiadacza weksla do uzupełnienia go według deklaracji, zaś pozwany P. K. (1) je poręczył. Według art. 32 prawa wekslowego poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Zarówno wystawca weksla własnego, jak i poręczyciel wekslowy odpowiadają więc w takim samym rozmiarze i takich samych granicach za zapłatę weksla, stosownie do art. 9 w zw. z art. 104 prawa wekslowego. Solidarna odpowiedzialność pozwanych wynika z kolei z art. 47 prawa wekslowego, według którego kto weksel wystawił, przyjął, indosował lub zań poręczył, odpowiada wobec posiadacza solidarnie.

Pozwani podnieśli ponadto zarzuty dotyczące stosunku podstawowego, co skutkowało dalej tym, że spór przeniósł się z płaszczyzny prawa wekslowego na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. W niniejszej sprawie była to umowa leasingu, której zabezpieczenie stanowił weksel i która była podstawą do określenia wysokości sumy wekslowej. Tym samym zarzuty zgłoszone wobec stosunku podstawowego rzutowały na zasadność roszczenia wekslowego.

Zasadny okazał się zarzut nieprawidłowego określenia wartości przedmiotu leasingu, a tym samym wysokości odszkodowania, jakie przysługiwało z tytułu rozwiązania umowy leasingu z winy korzystającego. Zgodnie bowiem z art. 709^{15kc} w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie, a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Odszkodowanie zostało też przewidziane w art. IX pkt. 48 umowy leasingu, również z zastrzeżeniem jego zmniejszenia o cenę uzyskaną ze sprzedaży sprzętu w drodze przetargu, a w przypadku sprzedaży bezprzetargowej o kwotę równą wycenie wartości sprzętu przez rzeczoznawcę. Pozwani M. K. (1) i L. P. (1) nie płacili zgodnie z umową rat czynszu, wobec czego leasingodawca uprawniony był tu do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia. Pozwanych zaś obciążał obowiązek uiszczenia na jego rzecz stosownego odszkodowania. Solidarnie z nimi odpowiedzialny był też pozwany P. K. (1), który poręczył nie tylko za weksel poprzez złożenie na nim podpisu, ale i za zobowiązania z umowy leasingu (art.881 kc). Odnosząc treść przywołanych przepisów do niniejszej sprawy, należy jednak stwierdzić, że wysokość odszkodowania powinna być pomniejszona o korzyści uzyskane przez finansującego wskutek rozwiązania umowy leasingu przed terminem, a za korzyść taką należy uznać odzyskanie przedmiotu leasingu, w tym cenę uzyskaną w razie jego sprzedaży (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09 września 2010 r., I CSK 641/09). W niniejszej sprawie doszło do sprzedaży aukcyjnej za kwotę 39.000,00 złotych. Cena ta, zakwestionowana przez pozwanych, była jednakże, w ocenie Sądu, zaniżona w stosunku do wartości rynkowej sprzętu. Zgodnie bowiem z opinią biegłego sądowego z zakresu wyceny urządzeń, wartość urządzenia klimatyzacyjnego przed demontażem to 55.000,00 złotych, a po demontażu 58.000,00 złotych. Sąd ustalając wartość rynkową przedmiotu leasingu oparł się na tej właśnie opinii. Biegły wyjaśnił, że wprawdzie wycena

przeprowadzona przez stronę powodowa była metodycznie prawidłowa, to jednak zastosowanie niezasadnie zostały przyjęte dolne granice parametrów wyceny, co skutkowało finalnym zaniżeniem wartości rynkowej. Prawidłowo jednak wyceniane było kompletne urządzenie, a nie jedynie części, mimo mylnego oznaczenia. Nietrafne były przy tym zarzuty do powyższej opinii. Biegły wyjaśnił metodykę przyjętą dla sporządzenia opinii, wskazując, że z uwagi na brak wystarczającej ilości transakcji dla metody porównawczej, przyjął tu metodę odtworzeniową. Podał też, że dla ustalania wartości rynkowej nie bierze się pod uwagę ewentualnych modyfikacji, jakie każdorazowo mogą ustalić strony konkretnej umowy. Chodzi tu bowiem o średnią wartość rynkową, a nie wartość transakcyjną dla danego przedmiotu. Wy tłumaczył też, że przy wycenie wartości rynkowej nie bierze się pod uwagę zużycia z przyczyn ekonomicznych, gdyż takowe nie istnieje. Przyczyny ekonomiczne mogą być przyczyną utraty wartości rynkowej, ale w tym przypadku nie był zastosowany ten miernik. Biegły uwzględnił zaś stopień zużycia technicznego, uwzględniając okres eksploatacji urządzenia. W ocenie Sądu biegły wyczerpująco i merytorycznie odniósł się do wszystkich zarzutów oraz dostatecznie objaśnił przyjęte wyniki i wnioski. Dlatego też Sąd wykorzystał tę opinię przy ustalaniu wartości rynkowej urządzenia klimatyzacyjnego. Należy więc stwierdzić, że zarówno wycena wartości przedmiotu leasingu dokonana przez leasingodawcę, a w konsekwencji cena sprzedaży była zaniżona. Odszkodowanie powinno być pomniejszone o kwotę rzeczywistej wartości rynkowej sprzętu. Po pierwsze wynika to z samych ustaleń stron, które przyjęły takie rozliczenie w przypadku braku przetargu, a po drugie z granic odpowiedzialności odszkodowawczej, które określa art. 361 § 2 kc. W przypadku odpowiedzialności z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania, jaka ma miejsce w niniejszej sytuacji, odszkodowanie ma bowiem przywrócić stan, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia wyrządzającego szkodę, nie przewyższając przy tym poniesionego uszczerbku. Tym samym odszkodowanie należne z tytułu umowy leasingu Sąd pomniejszył o korzyść, jaką uzyskał finansujący, to jest wartość przedmiotu leasingu, który został mu zwrócony. Co do pozostałych należności składających się na odszkodowanie, zostały one wyliczone prawidłowo. Składały się na nią sumy pozostałych rat leasingu, depozyt gwarancyjny, a także odsetki, które strony również ustaliły w umowie na wypadek opóźnienia w płatności opłat leasingowych. Pozwani mieli obowiązek uiszczenia depozytu gwarancyjnego, który uwzględniony był przy płatności poszczególnych rat. Nie jest więc zasadne twierdzenie, że depozyt może być przeznaczony na ewentualne zniszczenia przedmiotu leasingu.

Pozwani podnosili ponadto, że dążyli do ugodowego zakończenia sporu oraz proponowali leasingodawcy zmianę korzystającego z przedmiotu leasingu. Rzeczywiście takie rozmowy zostały potwierdzone materiałem dowodowym, przede wszystkim zeznaniami świadków. Jednakże nie miały one znaczenia dla zasadności roszczenia strony powodowej. Pozwani nie wywiązali się z obowiązków nałożonych umową leasingu, a konsekwencją tego było rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia i naliczenie odszkodowania. Leasingodawca nie miał bowiem obowiązku zgadzać się na pertraktacje czy zmianę dłużnika. Należy zauważyć, że przeprowadzona aukcja przedmiotu leasingu z jednej strony zapewniała szybką sprzedaż, na czym niewątpliwie zależało leasingodawcy, z drugiej strony mnogość oferentów gwarantowała uzyskanie korzystnej ceny. Nie można tu zarzucać leasingodawcy, że zdecydował się na taką formę sprzedaży, skoro miał takie uprawnienie. Demontaż wcale też nie wpłynął na zaniżenie ceny, co potwierdza opinia biegłego. Ostatecznie wartość odszkodowania musi zostać skorygowana, jednakże nie ma podstaw, by wybór sprzedaży aukcyjnej traktować jako niedopuszczalne działanie leasingodawcy.

Podsumowując należy stwierdzić, że na pozwanych ciążył solidarny obowiązek zapłaty na rzecz strony powodowej odszkodowania. Odszkodowanie to winno być jednak pomniejszone o kwotę 19.000,00 złotych. Do tej pory strona powodowa pomniejszyła bowiem swoje roszczenie o kwotę 39.000,00 złotych pochodzącą ze sprzedaży przedmiotu leasingu, jednakże wartość rynkowa urządzenia to 58.000,00 złotych i o taką kwotę należy świadczenie pomniejszyć ($58.000,00 - 39.000,00 = 19.000,00$ zł). Mając na uwadze powyższe Sąd uchylił nakaz zapłaty z dnia 31 stycznia 2012 r. w całości i zasądził na rzecz strony powodowej solidarnie od pozwanych M. K. (1), L. P. (1) i P. K. (1) kwotę 97.378,79 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14.01.2011r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Orzeczenie o odsetkach Sąd wydał na podstawie art. 481 § 1 kc, mając na uwadze termin do wykupienia weksła wyznaczony przez stronę powodową.

Orzeczenie o kosztach Sąd wydał w oparciu o art. 100 w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc, rozdzielają je stosunkowo między stronami. Strona powodowa poniosła koszty w postaci opłaty od pozwu w wysokości 1.455 złotych oraz kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 3.617 zł. Wygrała przy tym sprawę w 83,7 %, zatem pozwani powinni jej zwrócić 4.245,26 zł. Pozwani wygrali sprawę w 16,7 % i ponieśli koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.617 zł. Strona powodowa powinna więc zwrócić im 604,04 złotych. W konsekwencji pozwani solidarnie powinni zwrócić stronie powodowej 3.640,86 złotych. Stawki kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił w oparciu o § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 25 lutego 2013 r., poz. 2013 r.). Sąd nie uwzględnił przy tym wniosku o zasądzenie podwójnej stawki kosztów zastępstwa procesowego. Sprawa nie była bowiem skomplikowana pod względem prawnym, zaś liczba terminów rozpraw była standardowa dla tego typu postępowań.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł zatem jak w sentencji.